

20

изузетних
децака
- који су -

променили

СВЕТ

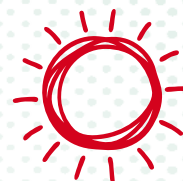
Превела
Дијана Радиновић

— Laguna —

Садржај

Како се чита ова књига 5

Велике вође

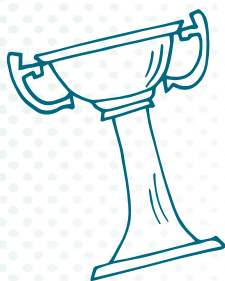

Александар Македонски 6

Наполеон Бонапарта 10

Махатма Ганди 14

Спортисти

Џеси Овенс 18

Пеле 22

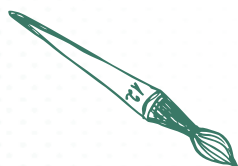
Изумитељи и научници

Исак Њутн 26

Никола Тесла 30

Сликарџ

Микеланђело Буонароти 34

Пабло Пикасо 38

Филмски ствараоци

Волт Дизни 42

Џорџ Лукас 46

Књижевници

Чарлс Дикенс	50
Роалд Дал	54

Иконе

Мухамед Али	58
Стив Џобс	62

Композитори и певачи

В. А. Моцарт	66
Елвис Пресли	70
Боб Дилан	74

Истраживачи

Марко Поло	78
Јуриј Гагарин	82
Хронологија	84
Аутори и илустрациони	86

Како се чита ова књига

Нико се није родио славан.

Чак и они људи који су на различите начине допринели напретку човечанства најпре су били деца. Многи од њих у почетку су наилазили на невероватне тешкоће. Испоставило се, међутим, да су им управо те тешкоће биле мотив да наставе даље и остваре своје снове и постигну успехе по којима их и данас памтимо.

У овој књизи ћеш пронаћи двадесет примера изузетних личности: читај о њиховом животу и сазнаћеш шта су радили и какви су били, не само као одрасли људи који су се прославили својим открићима, изумима и постигнућима већ – што је још важније – када су били отприлике твојих година и када нико није слутио шта ће све постићи.

Ако будеш пажљиво читао, трудећи се да разумеш њихову знатижељу и амбиције, као и тешкоће, видећеш шта им је то омогућило да остваре нешто о чему се и данас прича са дивљењем и захвалношћу. А можда ћеш увидети и да је неки од њих помало налик теби. Поведи се његовим примером и открићеш да си и ти исто то:

*изузетан дечак који ће
када порасте постићи
изузетне ствари.*

Александар Македонски

Владар и освајач

Пела, античка Македонија 356. г. п. н. е. – Вавилон 323. г. п. н. е.

Изузетан дечак који је као врло млад постао владар највеће царства древности.

Гви ме памте као једног од највећих освајача у историји, али и ја сам најпре био дечак. Још док сам био дете, од мене се много очекивало. Ипак сам био син Филипа Другог Македонског, владара из старе Грчке, великог војсковође који се прославио победама на бојном пољу, и олимпијског победника. Још одмалена сам се питао хоћу ли икад успети да достигнем успехе мог оца, иако сам свакако имао све што је за то потребно. Учитељ ми је био славни Аристотел, најмудрији филозоф свог времена. Ту је била и моја мајка Олимпија, епирска принцеза, која је сматрала да сам полубожанство, потомак ни мање ни више него легендарног Ахила. Стално ми је говорила да сам предређен на изузетне подвиге и да ћу постићи невероватне успехе. Нисам био сигуран да ли да јој верујем, али је мој таленат ускоро потврђен.

Једног дана неки трговац коњима довео је на двор прекрасног црног пастува. Био је то величанствен, поносан и снажан коњ, али нико није могао да га јаше. Мој отац је таман хтео да га одбије када сам ја иступио. Имао сам само дванаест година, али пред свима сам рекао да ћу укротити коња. Не обазирући се на

шаллива добацавања и кикотање људи око мене, пришао сам коњу и узео да му милујем губицу све док се није смирио. А онда сам му у правом тренутку одлучно наскочио на леђа. Коњ се сме-ста опустео и од тада нико више није могао да га узјаше осим мене. Назвао сам га Букефал, а он ми је постао нераздвојни сапутник, и у миру и у рату. А војевали смо многе ратове!

Најпре смо морали да се позабавимо нашим суседима Грцима. Грци су имали различит систем владавине од нас Македонаца: сваки град је био независан и није било краља. Због тога никада нису прихватили мог оца као владара. Када га је један од његових војника са леђа убио, грчки градови-државе одмах су се побунили, убеђени да сам премлад и преслаб да бих се одржао на престолу. Колико су грешили!

” Судбина свих зависи од постојања неколицине. “

“

Александар Македонски

*Желиш ли да будеш као Александар?
Ради на остварењу својих циљева
и истрај, никада се не предај.*

Са својом коњицом и страшним фалангама наоружаним дугим копљима поразио сам све противнике и одбио све њихове нападе, присиливши их да ме прихвате као неспорног владара над читавом Грчком. Те победе распалиле су ми жељу за новим освајањима: захваљујући подршци војске и поузданих команданата, усудио сам се да кренем даље.

Источно од наших земаља простирало се велико Персијско царство. Оно ми је дуго било трн у оку јер је било много веће и моћније од мог краљевства. Мој народ је живео у страху да ће пре или касније доћи до рата. Поход на тако моћног непријатеља чинио се као немогућ подухват... али не и за мене!

Окупио сам највећу војску икад виђену и пошао да освојим земље Оријента. Персија је имала далеко већу војску, али ја сам имао таленат за стратегију: а то је оно што је потребно да би се добијале битке. Како сам напредовао, тако сам све више земље одузимао непријатељу. Пророчишта су најављивала моју сигурну победу, називала ме непобедивим; ја сам пак себе сматрао незауостављивим. Наставио сам да напредујем без

узмицања, залазио све дубље у непријатељску територију. Ако би преда мном искрсла нека препрека, суочавао сам се са њом са одлучношћу и без оклевања, исто као што сам једним глатким потезом мача пресекао нераскидив Гордијев чвор. У свакој области коју сам освојио градио сам нове градове, и сви су носили моје име: Александрија. Успео сам да одузmem Персији важне територије, укључујући Египат и Турску, али то још није било довољно.

Пошао сам потом у Месопотамију да освојим Вавилон. Тамо сам се коначно суочио са противницима на отвореном пољу. Персијска војска била је двоструко већа од наше, а њихов краљ Дарије употребио је и двоколице са косама и читав ред дресираних бојних слонова. Међутим, када се моја коњица незауостављиво устремила на њих, персијски војници су се препали и побегли са бојишта. У наредној бици, која се одиграла недалеко од престонице Персепоља, персијска војска је поново била присиљена да се повуче. Победнички сам ушао у прекрасни Персепољ и преузео престо, поставши тако суверени владар огромног царства.

Премда ме неки сматрају за великог освајача који је само хтео да шири своје царство, ја сам пак целог живота тежио да следим учења свог учитеља филозофа и одбијао сам да уживам у раскоши, финим јелима и лакој забави. Моја једина жеља била је да ујединим народе у једну велику заједницу где ће се поштовати различитост језика, религије и културе *и да им пренесем најредне идеје грчке цивилизације.*

Наполеон Бонапарт

Војсковођа и цар

Ајачо, Корзика 1769. – Света Јелена, Велика Британија 1821.

Изузетан дечак који је као одрастао овладао јошово целом Европом.

Рођен сам на француском острву Корзици, у породици италијанског порекла. Иако су били ситни племићи, моји родитељи нису били богати. Мој отац је, међутим, био врло амбициозан човек, па је успео да ме упише у војну школу у Бријену у Француској. Тако сам са девет година морао да напустим место где сам одрастао.

То доба ми није било нимало лако: непрестано сам био на мети другова из школе који су сви имали веће титуле и веће богатство од мене. Подсмевали су се мом нагласку који је одавао моје корзиканско порекло, због чега су ме сви сматрали за странца и приде за сиромаша. То ме је много погађало, па сам се повукао од свих. Мрзео сам их што су тако дрски и што мисле да су бољи од мене, иако ни у чему заправо нису били добри и војну школу су похађали само због своје титуле. Већ тад сам знао да сам много бољи од њих, а то се ускоро и потврдило.

Једног лепог зимског јутра у школском дворишту је избио рат грудвама. Како сам био вешт стратег, а уз то и одличан стрелац, пажљиво сам циљао и

пратио потезе својих противника и напослетку сам их све победио. Није било случајно што сам по завршетку школовања произведен у чин артиљеријског поручника!

” Ко не ризикује
нема изгледа да добије. “

За то време, далеко од Бријена, у престоници Паризу избила је револуција. Надахнут напредним идејама просвећених филозофа и незадовољан бедним условима живота, народ се побунио против самовољне владавине краља.

Дошло је до жестоких окршаја, а онда је проглашена република заснована на начелима слободе, једнакости и братства међу свим грађанима. Ја сам здушно подржавао те идеје јер сам још као мали увидео колико су непоштене повластице и преимућства племства. Одлучио сам да ћу дати све од себе да те идеале пренесем и у остатак Европе, а то није био нимало лак подвиг јер су све европске земље биле монархије и њихови краљеви и краљице нису били ради да се одрекну моћи и богатства.

